

Vara visului ars

Daniel Vișan-Dimitriu

Sub cerul de sânge, îl doare
tăcerea, ca într-un mormânt,
a visului care s-a frânt
în vara ce plânge și moare.

Copacul, puternic odată,
credința-n iubire-a pierdut
și simte un rece sărut
al toamnei ce i se arată.

Distrus de o vară fierbinte,
cu frunzele arse-n pârjol
și-n el doar cu sete și gol,
așteaptă un semn să-i alinte

durerea din suflet, și speră
ca trecerea-n alt anotimp
să-l facă să uite, în timp,
de vara ce-a pus frontieră

și-a ars, într-un mod nepermis,
credința-n iubire și vis.